

Zvuči neverovatno, ali Sulejman nije znao da koristi mobilni telefon, već sam mu ja čitao poruke.

— Koliko danas?

— Sedmor.

— Važi — klimnuo je i vratio pogled na durbin.

Sunce je pržilo po krovu i nama. Petnaest spratova niže, na ulicama Dare, revolucija se odvijala uz redovne zvuke: zapevanje protiv Asada, koje je pratilo vrištanje, zapomaganje i rafali.

— Imam jednog. Ulica na 11 časova.

Podigao sam svoj dvogled. Tamo, iza ugla jedne od bočnih ulica, cev kalašnjikova je provirivala na svakih nekoliko sekundi.

— Sprema se da protrči — Sulejman je zaključio.

I ja sam počeo da nazirem koleno. Čovek je čučao uz zid i čekao. Cev je ponovo provirila, a trenutak kasnije, mrlja u obliku maskirne uniforme skočila je i počela da trči.

Hitac je odzvonio pored mog uha. Treptaj kasnije, čovek je pao. Sulejman ga je pogodio u rame, a zrno verovatno prošlo kroz njegova pluća.

— Šest — repetirao je.

Posmatrao sam ubijenog čoveka. Nosio je maskirnu uniformu sirijske arapske vojske.

Odpuzao sam unazad i seo nasred krova da doručkujem. Tu smo bili već nekoliko nedelja, na vrhu jedne od najvećih zgrada u Dari, Sulejman i ja, i ubijali ljude po ulici. Ostatak prostorija su držali ša'abija borci, koji su izlazili i ulazili tokom noći, ubijajući porodice aktivista.

Izvadio sam mobilni telefon iz džepa i pogledao ga. Još jedan hitac je odzvonio.

— Pet.

— Dobro — odgovorio sam punih usta, pitajući se kog vojnika Bašara Al Asada je upravo ubio. Ubrzo mi se priključio za plastičnim stolom.

— Bolje da malo zastanemo — počeo je da jede, — promenićemo poziciju i nastaviti posle.

— Važi — dodirnuo sam telefon koji je stajao na stolu i pitao se šta bi Sulejman učinio da zna da odavno nema karticu.

— Koliko samo dezertera ima... — odmahnuo je glavom između zalogaja.

Poruke sam pisao ja, a zvuk koji je označavao njihov prijem bio je alarm koji sam takođe nameštao.

Trudio sam se da oponašam kvote koje smo na početku dobijali od štaba, kada su demonstracije počele: svakodnevno, između pet i deset ljudi. Pukovnik je rekao da nećemo koristiti radio vezu, jer mogu da nas slušaju strani teroristi i uzurpatori našeg voljenog diktatora. Samo što sam ja uveo malu izmenu; umesto civila i boraca slobodne vojske Sirije, mete su odjednom postali vojnici u vladinim uniformama, koji su u Deri masovno dezertirali i prelazili na stranu opozicije. Tojest, to su sms-ovi objasnili jedan dan, isti kada sam izvadio karticu i bacio je preko zidića krova.

— Jebeni dezerteri — složio sam se.

Kasnije, tokom dana, prešli smo na južnu stranu zgrade, gde je Sulejman skinio glavu, skoro bukvalno, jednom poručniku.

— Ovo opet postaje dosadno... — prošaptao je za sebe i uzdahnuo.

A onda, mobilni telefon koje je ležao između nas se oglasio. Spustio sam pogled kao da ga prvi put vidim u životu.

— Šta je sada?

— Ovaj... ne znam — kroz glavu mi je prolazilo da li sam slučajno zaboravio da promenim zvono, ali zvuk je bio drugačiji.

Na displeju telefona stajalo je da je stigla nova poruka.

— I? Šta kažu?

— Kaže... — gledao sam tekst i nisam verovao očima. — Trospratnica na 1 sat, treći sprat, prozor u sredini. Nemam pojma šta to znači.

Sulejman se malo pomerio i počeo da pregleda objekat.

— Odblesak! Spusti glavu!

Zgrčio sam se odmah. Drugi snajper. Čuo sam fijuk, nalik na petardu koja proleće jako brzo i puca iznad nas. Sujelman je ispalio dva hica.

— Mrtav je!

Telefon se ponovo oglasio.

— Šta kaže?

Drhtavim prstima sam otvorio sms i počeo da mucam.

— Ulica... Ulica na 9 sati, desna zgrada.

— Idi po municiju — Sulejman se okrenuo i odmah zapucao.

Rafali su počeli trenutak kasnije, a za njima i eksplozije. Slobodna armija započela je napad. Otpuzao sam do naših zaliha i počeo da izvlačim stvari. Ipak, zastao sam i krišom otvorio masku telefona. Ispod baterije nije bilo kartice.

Iza, Sulejman je pucao na svakih nekoliko sekundi. A poruke su samo stizale. Pola sata kasnije, borbe su počele ispod nas, budući da je većina ša'abija boraca pobegla ili ubijena.

— Mrtvi smo — primetio sam zbunjeno. — Ušli su u zgradu.

— Umorio sam se — ustao je i ostavio pušku. — Hajde nešto da pojedemo.

— Šta? — pomislio sam da je poludeo, kada je odšetao do stola i seo.

Dopuzao sam do njega.

— Moramo da miniramo ulaz na krov, uskoro će biti tu, ne znaju da smo, da sam ja... — zastao sam. — Moramo da uradimo nešto. Umrićemo.

Sulejman je uzdahnio.

— Plašiš se smrti? — pogledao me je ozbiljno. — Strah te je da premineš u borbi, sa oružjem u rukama, i pridружиš se drugim koji su učinili isto?

— Molim?! — bulazio je. — Da! Plašim se!

— Eh... ljudi... Daj taj telefon!

Uzeo je mobilni iz mojih ruku i pogledao displej, a potom počeo da kuca. Ispod nas, glasovi su bili sve bliži.

— Prekri uši — naložio mi je.

Trenutak kasnije, ogromna eksplozija pogodila je zgradu. Krov se tresao, i ja sa njim, vrišćeći bez prestanka. Sulejman je samo sedeo mirno. Usledilo je još nekoliko sličnih, praćenih neopisivom bukom. A onda se sve umirilo. Glasova ispod nas više nije bilo.

— Dronovi. Obožavam industriju naoružanja, svaki put sve bolje i bolje igračke — dok je govorio, gledao je nebo, ali je potom okrenuo oči ka meni.

One nisu bile ljudske, već su u njihovim dupljama stajale crne kugle, unutar kojih sam video kako milioni umiru, od kamenih sekira, mačeva, kremenjača, mitraljeza i laserski navođenih bombi. Rat.

— Nemoguće... Ti si... Šta si ti?

— Ja sam ovde — nasmejao se. — A dron iznad nas upravo je započeo NATO akcija protiv snaga sirijskog predsednika. I u prvom napadu, bombardovali su pogrešnu stranu. Biće ovo odličan rat, već vidim!

Shvatio sam ko je sedeo ispred mene.

— Reci mi, hoće li Asad pasti? – morao sam da znam.

— Hoće. Nadam se samo da će dočekati smrt sa pozlaćenim pištoljem u šaci, voleo bih da ga vidim u mojoj dvoranama.

— A ja? Hoćeš li sada mene ubiti?

— Ne brini — potapšao me je po glavi. — Sviđaš mi se, štitonošo moj, prevara sa telefonom mi je baš lepo razbila rutinu. Ali stvarno zabavne stvari tek slede za nas!